

Gabrielė Čirvinskaitė

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 2b klasės mokinė

Bėgam, pavargstam, paliekam

Bėga tik tai, kas nemoka sustoti, –
Bėga ir laikas, bėgam ir mes.
Pamirštam dažnai, kad galim svajoti.
Lieka tik pėdos, kur buvom kadais.

Pavargstam paguosti, suprasti, mylėti,
Pavargstam tikėti tuo, ko nėra.
Belieka tik bėgti, tik bėgti, skubėti,
Užmiršt, kad galime būti drauge.

Paliekame tai, ką širdis užaugina,
Užmirštam, ką reiškia būti draugu.
Paliekam giliau, ką visad branginom,
Ir mūsų pasaulyje daros tamsu.

Vakare

Jaučiu, kaip alsuoja rusvas dangus,
Kai debesys skleidžia juodus sparnus.
Bandau aš nusukti į atvirą erdvę,
Tikiu, kad pagausiu ten savąją laimę.

Ištiesus rankas aš į dangų aukštai,
Pakėlusi galvą matau, kas tenai:
Ten mano svajonės – siekiai, tikslai,
Ten mano stiprybė – beribiai sapnai.

Iškelsiu sparnus, pavysiu aš vėją!
Nematai? Mano jėgos stiprėja!
Jaučiu, kad vejuosi savuosius sapnus,
Taip gera dabar – nenorėsiu nubust.

Nerimas

Su ilgesiu balti lašai
Smarkiau vis žemėn krenta.
Girdžiu – Tu vėl manęs prašai:
Atplauk į mano šviesų krantą.

Ilgiuos Tavęs su ašara veide –
Labiau mylėti juk galėjau.
Matau akis Tavašias danguje,
Išsaugot jų, deja, nesugebėjau.

Palies Tavas rankas nėra jėgų,
Taip norisi pajust alsavimą...
Čia be Tavęs man taip tylu –
Jaučiu be galo keistą nerimą.

Rašau apie Tave

Juodos rašalo ašaros
Palieka antspaudą lape.
Stipriau ranka suspaudžiu,
Rašydama apie Tave.

Už lango – gili tamsa,
Žvakė ant stalo dar dega.
Į langą barbena rūsti vienuma,
Išnyksta ir žodžiai ant lapo.

Rašyti ir vėl pavargau,
Šios raidės Tavęs nepasiekia...
Atmerkti akis vėl iš naujo bandau –
Ir štai niūrios mintys užlieja.

Darau vėlei tamsai duris –
Tegul amžinai ji čia lieka!
Užgęsta ant stalo mažytė ugnis.
Išlieka tik rašalo dėmės.

Kartais

Kai nieko nemyliu, aš myliu rudenį –
Kartais jis nuplauna mano ašaras.
Kai nieko neturiu, aš turiu vandenį –
Kartais jame palieku svajones.

Kai nieko nejaučiu, aš jaučiu skausmą –
Kartais jis išeina nepalietęs manęs.
Kai nieko negirdžiu, aš girdžiu šauksmą –
Kartais jis nebekviečia Tavęs.

Kai nieko neregiju, aš regiu vienatvę –
Kartais ji pasilieka pas mane.
Kai nieko nelaukiu, aš laikiu Tavęs –
Kartais svajoju, kad būtum šalia.

Žiema

Žiema, šaltos naktys ir dienos,
Ir snaižės beprotiškai sukas ratu.
Bėgu namo šilto krėslo paliesti,
Sustingusiom kojom per pusnį brendu.

Nušalusios rankos ir skruostai, ir akys –
Taip noris greičiau atsikvėpti.
Baltu šilku uždangstyti langai –
Kaip gera į juos žiūrint tylėti...

Skaityt šaltą raštą noris labai –
Suprast šių raidžių nepavyksta:
Piešia ant stiklo paslaptinga ranka,
Už lango sninga ir snaižės tirpsta...